

P AARDJERIJDEN

YORGOS DALMAN

Ik zit met mijn dochter in een reusachtig overdekt winkelcentrum aan een tafeltje een sorbet te eten. Dat wil zeggen, zij heeft een sorbet, zo groot dat zij zich er volledig achter kan verstoppen, en ik heb een koffie.

Fenne is vijf geworden. Ik heb haar meegenomen om wat te winkelen. Ze heeft een grote pluche beer, een setje plastic juwelen (een halsketting, een armband, een ring) een tekenblok en een etuitje met kleurstiften uitgekozen. De beer heeft ze onder een arm geklemd, met de andere hand eet ze.

Het daglicht valt uitvergroot door het grote glazen dak. De terrasjes zitten vol. Mensen lopen af en aan met grote tassen, vaak al even kleurig als het ijs in Fenne's glas.

Ik reik haar een servet toe. Resoluut schudt ze van nee.

'Je hebt ijs in je mondhoeken zitten,' zeg ik. Ik buig over de tafel heen en veeg haar toet schoon. Ze laat het even gebeuren maar maakt zich dan los.

Ik kijk op mijn horloge. Het loopt tegen de avond.

'Wij gaan zo weg, liefje,' zeg ik.

Weer schudt ze van nee. Een grote lepel ijs in en langs haar mond.

'Ik heb je moeder beloofd je op tijd thuis te brengen.'

'Papa, waarom ben jij niet meer bij mama?'

Ik kijk een andere kant op. Wil zelf resoluut nee schudden maar houd me in.

'Die dingen gaan soms zo, liefje,' zeg ik.

'Mama en ik...' Verder kom ik niet.

'Jullie maken altijd ruzie.'

'Dat klopt.'

'Waarom doen jullie dat?'

'Dat doen volwassen mensen soms.'

'Keesje van de overkant doet ook vaak schreeuwen.'

'Weet ik, liefje. Maar dat is anders.'

'Waarom is dat anders?'

'Als kinderen ruziemaken is dat...'

Ik denk na. 'Dat gaat zo weer over.'

Fenne raapt haar kleurstiften bij elkaar en stopt ze een voor een in haar etuitje.

'Eet je ijsje op.'

Ze schudt van nee, maar pakt dan aarzelend de lepel weer vast, neemt een hapje. 'Het smelt, papa.'

'Daarom moet je ook dooreten.'

'Komen jullie ooit weer bij elkaar?'

'Ik zou graag willen.'

'Mamma ook?'

'Nee. Zij... Ik weet het niet.'

Er klinkt geroezemoes.

Fenne wijst. 'Kijk papa. Een vieze mijnheer.'

Ik draai me om. In de menigte loopt een volstrekt naakte man. De poep loopt langs zijn benen omlaag. Met kleine stappen beweegt hij zich voort terwijl hij onverstaanbare klanken uit. Sommige mensen blijven staan, anderen lopen door.

Illustraties: Mieke Driessen.

De man kijkt verward om zich heen. Stoot enkele klanken uit. Hij heeft zijn handen voor zijn borst ineengevouwen.

'Papa, die man doet poepoe.'

'Ja, ik zie het, liefje.'

Enkele stemmen in het publiek, kortaf als een bevel. Twee agenten in zomertenuue lopen op de man af. Ze hebben beiden rubberen handschoenen aan.

Ze houden de man staande en pakken hem voorzichtig bij de arm. Hij schrikt, trekt zich los. Mensen lopen er in een boog omheen.

Dan volgt er een worsteling. De agenten werken de man tegen de grond, een zet zijn knie in zijn nek, ze doen hem boeien om, trekken hem omhoog en nemen hem mee, in de richting van waaruit hij gekomen was.

'Papa, wie was die mijnheer?'

'Ik weet het niet, liefje,' zeg ik. Ik pak de spulletjes van tafel en stop ze in de plastic zak. 'Eet je ijsje op dan gaan we.'

'Die mijnheer deed poepoe.'

Een donkere man met een gitzwarte snor komt met een wagentje de promenade opgelopen. Hij draagt een overall met het logo van een bedrijfsnaam. Hij haalt een emmer en een mop tevoorschijn en begint de plek schoon te maken.

'Kom,' zeg ik tegen Fenne. 'Geef papa maar een hand.'

We lopen langs de plek waar de schoonmaker bezig is.

'Papa, gaan we paardjerijden?'

'Nu nog?'

'Je had het beloofd.'

Dat had ik inderdaad.

'Het is laat, liefje. Ik breng je nu terug naar mama.'

Fenne begint aan mijn arm te trekken. 'Je had het beloofd!'

We lopen de parkeerplaats op. Fenne huilt en probeert zich uit mijn greep te wurmen. 'Papa, stomme papa!'

'Oké dan,' zeg ik. Ik zet de tas naast de auto en ga op mijn handen en knieën zitten.

Fenne glundert als bij toverslag en klimt boven op mij.

'Eén rondje rond de wagen dan.'

Ik begin te kruipen. Verderop staan enkele mensen.

Ik kruip tot aan de andere kant. Fenne stapt af en geeft mij een kus. Ik open het portier en zet haar op de achterbank. De tas zet ik naast haar.

Als we de weg op rijden begint ze in de tas te graaien.

'Wat ben je aan het doen, liefje?' vraag ik.

'Ik ga die mijnheer tekenen!'

'En waarom ga je dat doen?'

'Voor mama!'

Het is een klein halfuur rijden naar mama's huis.

Ik bel aan.

Jordien doet open. 'Je bent laat.'

'Mag ik binnen komen?'

'Nee.'

'Kijk mama!' zegt Fenne. Ze houdt de tas omhoog en haalt er de beer uit en de plastic juwelen.

'Dat is mooi, Fen. Ga maar naar binnen.'

'Kijk,' zegt ze weer. Ze houdt de tekening voor.

'Wat een grappig mannetje.'

'En papa deed met mij paardjerijden op de parkeerplaats.'

Fenne knikt en wringt zich tussen ons door het huis in.

Jordien kijkt me aan. 'Op de parkeerplaats?'

'Ik kan het uitleggen.'

'Je hebt altijd een excuus om binnen te komen.'

'Eén wijntje...'

Ze laat me binnen. Fenne is op haar kamer om de beer al haar spulletjes te laten zien.

Wij zitten aan de keukentafel.

'Eentje dan,' zegt ze.

'Een,' zeg ik. En ik vertel haar van het paardjerijden op de parkeerplaats.

Ze moet lachen. Ik ook.

Boven wordt het stil.

Ik kijk naar Jordien, zoals ze erbij zit. Ze schenkt een tweede wijntje in. We proosten en lachen nog wat meer en praten tot ver in de avond. ■